

KLAUDIA GRACZYK*

WPŁYW PIĘKNA NA ŚWIADOMĄ WIARĘ

THE INFLUENCE OF BEAUTY ON CONSCIOUS FAITH

Abstract: The world around us can be described with the words: beautiful, good, and true. These three aspects shape human awe toward everything surrounding them. Christianity has adopted the concept of beauty that was initiated by Aristotle. He linked beauty with pleasure and goodness. The teachings of the Church emphasize the connection between artistic beauty, or beauty in general, and God. Examples of this can be found in the statements of Pope Benedict XVI and Pope Francis. It is a pastoral truth that art, especially sacred art, is a magnificent tool for evangelization, including in catechetical settings. Through engagement with art, a person not only opens themselves to aesthetic experiences but also to religious and deeply intellectual ones, which significantly impacts the development of a mature human personality. It is certain that beauty speaks of the Creator. It also speaks of the human being as both an artist and a recipient, in the context of their dignity, talent, and calling.

Keywords: beauty, *via pulchritudinis*, art, religious painting, the path of faith, artistry.

Lekturę Pisma Świętego rozpoczyna opis dotyczy świata, na końcu którego można odczytać słowa: „A Bóg widział, że wszystko co uczynił, było bardzo dobre” (Rdz 1,31). W swojej nieskończonej mądrości Stwórca w taki sposób ułożył otaczający świat, że wszystko z racji swojego istnienia jest piękne, dobre oraz prawdziwe. Przyroda, działająca według określonych zasad niczym maszyna, która nie jest w stanie się zepsuć, jest wręcz doskonałym przykładem inteligencji, która musiała ją powołać do życia. To właśnie dzięki pięknu, dobru oraz prawdzie człowiek

---

* Klaudia Graczyk – absolwentka Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu; e-mail: k.graczyk600@gmail.com.

nieustannie może zachwycać się otaczającym go światem. Dzięki takim pozytywnym odczuciom wciąż towarzyszy mu pełnia zrozumienia w codziennym funkcjonowaniu. Jednak czy piękno jest w stanie pomóc człowiekowi rozwijać świadomą wiarę? Czy zostaje ona jedynie w sferze płytkiej przyjemności? Aby moc odpowiedzieć na to pytanie, w pierwszej kolejności należy zrozumieć, czym właściwie jest piękno i podać przykład, w jaki sposób człowiek może je wykorzystywać.

1. W JAKI SPOSÓB ZDEFINIOWAĆ POJĘCIE PIĘKNA?

Dobro oraz prawda są pojęciami jednoznacznymi, które bezpośrednio wskazują na wartości płynące z wnętrza stworzenia. Piękno natomiast to słowo pochodzenia greckiego – *kallos*. Istnieje nawet bezpośredni termin, który tłumaczy się jako związek pomiędzy pięknem oraz dobrem. Już w starożytnej Grecji termin ten wskazywał na zjawiska nie tylko zmysłowe, ale również umysłowe, takie jak uczucia czy myśli. Przez lata akcentowane były wszelakie elementy, które miały tworzyć piękno, a co za tym idzie, jego definicja była płynna. We współczesnym świecie każdy człowiek może samodzielnie wybrać, która z przedstawionych wersji najbardziej do niego trafia¹.

Chrześcijaństwo przyjęło koncepcję piękna, która wyszła od Arystotelesa i znalazła swoje odzwierciedlenie u św. Augustyna, jak również św. Tomasza z Akwinu. Stagiryta wyodrębnił dwa aspekty, które tworzą piękno. Pierwszy z nich posiada wartość samoistną, drugi natomiast jest częścią przyjemną i przydatną. Zatem Arystoteles łączył piękno z przyjemnością oraz dobrem. Chrześcijaństwo oczywiście połączyło kategorię piękna z płaszczyzną religijności czy wręcz teologii. To tutaj piękno jest widziane w głównej mierze jako objawienie się Jedyne Boga. Stwórcę można nazwać Najwyższym Pięknem ze względu na bycie jego źródłem, jak również ostatecznym celem. Bóg jest Pięknem, które nie tylko dotyka człowieka, ale również powoduje, że ten jest bardziej skory, aby się nawrócić. Dlatego też piękno można rozpatrywać w kontekście teologii. Należy jednak pamiętać, że tutaj akcent stawia się na jej charakter metafizyczny, dzięki temu powstały wyrażenia takie jak teologia piękna albo też teologia sztuki. Piękno można nazwać drogą, która prowadzi człowieka do Boga, mowa wtedy o *via pulchritudinis*².

Człowiek poszukuje piękna oraz dąży do niego ze względu na spełnienie oraz radość, jakimi zostaje obdarzony. Dzięki wierze w szeroko pojęte piękno jest w stanie przesuwać swoje własne granice, a w następstwie dążyć do większych celów. Pragnienie, aby stawać się coraz lepszym, wypełnia człowieka energią, która wyszła wprost z jego poczucia godności. Gdyby jej zabrakło, niemożliwe by było

¹ Por. W. KAWECKI. *Teologia piękna na przykładzie twórczości Caravaggia*. W: *Chrześcijańska kultura, myśl i edukacja*. Red. B. Bogołębska, M. Worosowicz. Łódź 2016 s. 57.

² Por. *tamże* s. 58.

wyobrażenie przyszłego istnienia świata, jak również prywatnego życia każdego człowieka. Wszystkie aspekty składają się na ukazanie piękna jako wartości fundamentalnej – to sprawia, że jego poszukiwanie jest wpisane w naturę człowieka i trwa od samych jego początków. Kultura, niezależnie od tego, czy mowa o elitarnej, czy też masowej, od zawsze prowadziła człowieka w kierunku tego, co piękne oraz prawdziwe. Widziała w nich lekarstwo na zagrożenia płynące ze świata (takie jak chociażby cenzura) oraz te pochodzące z wnętrza człowieka jak konsumizm czy też wewnętrzna dziura, niepozwalająca na prawdziwe przeżywanie piękna³.

Niektórym wydawać się może, że żyjemy w świecie, w którym chwalona jest brzydota. Nie wszyscy ludzie potrafią docenić oraz przeżywać prawdziwe piękno – można wskazać na doświadczenie pewnego „uszkodzenia”, które ma miejsce w ich wnętrzu. Zważywszy na to, w świecie wciąż panuje zapotrzebowanie na artystów, dzięki którym wszyscy ludzie nie tylko będą mogli poznawać piękno, ale również dostrzegać je w sobie⁴. Piękno to nie tylko walory estetyczne, które wpisują się w gusta skonkretyzowanej grupy społecznej. To również przekazywane wartości, marzenia, historie, które oddziałują na niezależnego odbiorcę. Otaczająca człowieka przyroda jest piękna nie tylko dzięki swojej barwnej różnorodności, lecz dzięki głębszej wartości, która została jej przekazana w dziele stworzenia.

2. SZTUKA JAKO MOŻLIWOŚĆ CIĄGŁEGO PRZEŻYWANIA PIĘKNA

W 13. rozdziale Księgi Mądrości jest napisane, że „z wielkości i piękna stworzeń poznaje się przez podobieństwo ich Stwórcę” (Mdr 13,5). Możliwość podziwiania otoczenia za pomocą zmysłów daje człowiekowi narzędzie do ciągłego poznawania Boga w jego nieskończonej mądrości oraz miłości. Niektórzy, szczególnie obdarowani talentem artystycznym, mogą przenosić to piękno stworzenia na płótno. Dzięki artystom, którzy głównie skupili się na przedstawieniach Bożego słowa, wiele serc kieruje się ku Panu podczas odkrywania ich twórczości. Utrwalanie za pomocą obrazu swojej interpretacji scen z Pisma Świętego lub historii Kościoła ma na celu również poszerzanie wiedzy religijnej.

Obraz posiada wielką siłę w przekazywaniu odbiorcy określonych wartości oraz przekonań. Artysta jest w stanie za pomocą swoich dzieł nakreślić konkretne działanie, używając do tego jedynie swoich umiejętności. Dzięki możliwości obrazowania swojej wyobraźni, a następnie pokazania jej większemu gronu osób artyści posiadają wielki wpływ na kolejne pokolenia. Ci, którzy zdecydowali się, aby ich twórczość miała podłoże religijne, są w stanie przekazywać za ich pomocą prawdy wiary chrześcijańskiej. Ludzie obdarowani talentem artystycznym są

³ Por. W. KAWECKI. *Teologia piękna. Poszukiwanie locus theologicus w kulturze współczesnej*. Poznań 2013 s. 12.

⁴ Por. *tamże*.

powołani do tego, aby chwalić Boga za pomocą swojej pracy. Utrwalanie na płótnie piękna Jego stworzenia staje się ich drogą do tego, aby ciągle wychwalać Najwyższego oraz przekazywać dalej prawdę i dobro, które powstało dzięki Niemu. Nie powinni się więc ukrywać ze swoim darem, lecz pozwolić, aby inni również mogli go podziwiać. Dzięki takim postaciom wiele ludzi wciąż na nowo może odkrywać Boga, poznawać piękno Jego dzieła oraz doświadczyć czystego zrozumienia istotnych na ich drodze kwestii⁵.

Podczas próby ukazania piękna Jezusa, Bożego Syna, który stał się Jego obrazem, artyści mierzyli się z niezwykle trudnym wyzwaniem. W jaki sposób ukazać Chrystusa, Boga Człowieka tak, aby przedstawić Jego piękno? Jak za pomocą obrazu wytłumaczyć główną prawdę wiary, którą jest w stanie przyjąć jedynie chrześcijanin? Jak przedstawić Tego, który jest w pełni człowiekiem i w pełni Bogiem? Nie zważając na te trudności, od początków chrześcijaństwa łączyli ze sobą sztukę oraz religię, ponieważ uważali, że prawdy wiary nie mogą pozostać jedynie we wnętrzu człowieka lub w ramach liturgii kościelnej, lecz powinny zostać zapamiętane w kulturze. W innym przypadku mogły zostać zapomniane, a ponadto niektórzy uznaliby taką sytuację za brak wiarygodności względem prawd. Dzięki sztuce treści chrześcijańskie stały się uniwersalne, a język religijny, który dla wielu mógł być zbyt skomplikowany, został przełożony na piękno artystyczne. Za pomocą religii człowiek ma wgląd w tajemnicę Chrystusa, Syna Bożego, jak również w cały świat, również ten nadprzyrodzony. Artysta natomiast musi wybrać, który fragment tego świata czy też scena z Pisma Świętego zostanie tematem kolejnego religijnego malarzkiego dzieła sztuki⁶.

3. WYKORZYSTANIE PIĘKNA W RAMACH PRZEKAZYWANIA PRAWD WIARY

Obrazy religijne mogą być również wykorzystywane w ramach katechezy albo różnych form ewangelizacji. Wspólna interpretacja dzieła przez nauczyciela oraz ucznia otwiera możliwości do prowadzenia ciekawego dialogu, który ma celu wzajemne kształtowanie się. W zależności od odbiorcy nasuwające się wnioski mogą mieć różne podłoże, dlatego tak istotna jest rozmowa i wspólne dochodzenie do ostatecznego kompromisu. Taka sytuacja jest okolicznością do wzajemnego świadectwa, które skutkuje możliwością podzielenia się swoją osobistą drogą ku Bogu. Dzięki takim oświadczeniom wiele osób jest w stanie zrozumieć drugiego człowieka oraz spróbować spojrzeć na świat jego oczami. Dzięki temu świadomość

⁵ BENEDYKT XVI. *Kontemplacja piękna dzieł sztuki drogą do Boga*. <<https://papiez.wiara.pl/doc/934657.Kontemplacja-piekna-dziel-sztuki-droga-do-Boga%20>> [dostęp: 13.08.2024].

⁶ Por. K. KAUCHA. *Argument kaloniczny na wiarygodność chrześcijaństwa*. „Ethos” 2006 nr 73-74 s. 142-143.

działania Pana w życiu każdej osoby staje się coraz głębsza, a co za tym idzie, człowiek jest w stanie osobiście bardziej się na Boga otworzyć.

Temat tego, jak ważne jest, aby podejmować rozmowy o pięknie w ramach ewangelizacji, był już podejmowany. Papież Franciszek w adhortacji *Evangelii gaudium* podkreśla, że piękno powinno odgrywać szczególną rolę w katechezie oraz tłumaczy, dlaczego jest to takie istotne:

Jest rzeczą dobrą, aby w każdej katechezie zwrócić szczególną uwagę na «drogę piękna» (*via pulchritudinis*). Głosić Chrystusa znaczy ukazać, że wierzyć w Niego i naśladować Go jest nie tylko rzeczą prawdziwą i sprawiedliwą, ale także piękną, zdolną napęłnić życie nowym blaskiem i głęboką radością, nawet pośród trudnych doświadczeń. W tej perspektywie wszystkie formy autentycznego piękna mogą być uznane za drogę prowadzącą do spotkania z Panem Jezusem⁷.

W następnej kolejności papież tłumaczy, w jaki sposób powinna być rozumiana droga piękna w ewangelizacji. Katecheci, nauczyciele czy też rodzice, którzy w trakcie nauki swoich dzieci kierują ich uwagę na piękno, powinni pamiętać o wartościach, które chcą im przekazać:

Nie chodzi o szerzenie relatywizmu estetycznego, który może zaciemnić nierozdzielny związek między prawdą, dobrocią i pięknem, ale o przywrócenie szacunku dla piękna, by móc dotrzeć do ludzkiego serca i by w nim zajaśniała prawda oraz dobroć Zmartwychwstałego. Jeśli, jak twierdzi św. Augustyn, kochamy tylko to, co jest piękne, Syn, który stał się człowiekiem, objawieniem nieskończonego piękna, jest w najwyższym stopniu godny miłości i pociąga nas ku sobie więziami miłości⁸.

Istotne jest, aby nauka nie przypominała płytkiego wykładu bez podkreślenia wyższych wartości. Za pomocą wszelkich odmian sztuki w ramach lekcji uczniowie są w stanie łatwiej przyswoić poszczególne tematy. Ostatecznie jednak mają one za zadanie przybliżyć ich do Pana Boga. Papież Franciszek podsumowuje tę istotną kwestię w ten sposób:

Tak więc konieczne jest, aby formacja w *via pulchritudinis* została włączona w przekazywanie wiary. Należy sobie życzyć, aby każdy Kościół partykularny promował posługiwanie się sztuką w swoim dziele ewangelizacyjnym, nawiązując do bogactwa przeszłości, ale także do szerokiej gamy jej licznych aktualnych form w celu przekazywania wiary w nowym «języku przypowieści». Trzeba mieć odwagę do znajdowania nowych znaków, nowych symboli, nowych sposobów przekazywania Słowa, nowych form piękna pojawiających się w różnych kręgach kulturowych, łącznie z niekonwencjonalnymi formami piękna,

⁷ FRANCISZEK. *Adhortacja apostolska Evangelii gaudium o głoszeniu Ewangelii w dzisiejszym świecie* (24.11.2013) p. 167.

⁸ *Tamże*.

które mogą być mało znaczące dla ewangelizatorów, ale stały się szczególnie atrakcyjne dla innych⁹.

Marc Chagall napisał kiedyś „Artyści przez całe wieki zanurzali pędzle w barwnym alfabecie wiary i piękna jakim jest Biblia”. Te słowa przytoczył Benedykt XVI w jednej ze swoich katechez o drodze piękna. Wskazał tutaj na możliwości, jakie otwiera dla człowieka zetknięcia z prawdziwymi dziełami sztuki. Kiedy odbiorca ma możliwość podziwiania owoców wiary artysty, w jego sercu rodzi się wzruszenie oraz radość, które wskazują na głębsze znaczenie oglądanego przedmiotu. W tym momencie odbiorca nie ma do czynienia jedynie z materią, którą człowiek ułożył wedle własnego pomysłu, lecz jest to obiekt, który potrafi wpłynąć na jego sposób myślenia. Taka możliwość podziwiania piękna obrazu, architektury, jak również muzyki może poprowadzić myśli odbiorcy ku Bogu oraz podsycać pragnienie do ciągłego rozwijania swojej relacji ze Stwórcą. Możliwość ciągłego trwania w relacji, która jest żywa oraz prawdziwa, daje człowiekowi poczucie bezpieczeństwa oraz uświadamia najważniejsze wartości, którymi powinien kierować się w codziennym postępowaniu¹⁰.

4. CZY PIĘKNO POTRAFI WPŁYNAĆ NA ŚWIADOMĄ WIARĘ?

Czy wiara, która wypływa z piękna, może być świadoma, czy jest to jedynie droga pełna emocji, a nie właściwego zrozumienia? W encyklice *Fides et ratio* Jan Paweł II napisał:

To wiara przynagla rozum, aby przekraczał wszelkie bariery izolacji i nie wahał się ponosić ryzyka w poszukiwaniu wszystkiego co piękne, dobre i prawdziwe. Wiara zatem staje się zdecydowanym i przekonującym obrońcą rozumu¹¹.

Podczas prób zrozumienia otaczającego świata człowiek dostrzega te trzy cechy, jakimi są piękno, dobro oraz prawda. Kiedy spostrzeże je na swojej drodze, jest w stanie dostrzec relację, jaka zachodzi pomiędzy światem intelektu a rozumnej wiary. Tylko dzięki współpracy pomiędzy tymi dwoma osobnymi biegunami człowiek jest w stanie rozwijać swoją relację z żywym Bogiem.

Piękno nie jest czynnikiem, który wpływa jedynie na emocje odbiorcy. Może, a wręcz powinno, docierać do jego głębszej świadomości, która popycha ku chęci zrozumienia świata za pomocą rozumu. Zachwyty, który pojawia się podczas oglądania dzieł sztuki, może zakończyć się jedynie chwilowym uniesieniem, dlatego trzeba dążyć do głębszej kontemplacji, która poprowadzi odbiorcę do jego

⁹ Tamże.

¹⁰ BENEDYKT XVI. *Kontemplacja piękna dzieł sztuki drogą do Boga*.

¹¹ JAN PAWEŁ II. *Encyklika Fides et ratio o relacjach między wiarą a rozumem* (14.09.1998) p. 56.

świadomości. To tam narodzą się pierwsze próby zrozumienia otaczającego go świata, który jest piękny, dobry oraz prawdziwy.

W adhortacji apostołskiej Benedykta XVI czytamy:

Odnoszenie się do atrybutu piękna nie jest jedynie estetyzmem, ale jest sposobem docierania do nas prawdy o miłości Boga w Chrystusie poprzez piękno. Fascynuje nas i porywa, odrywając nas od nas samych i pociągając nas ku naszemu prawdziwemu powołaniu: ku miłości. Bóg pozwala się dostrzec już w stworzeniu, w pięknie i harmonii kosmosu¹².

Stwórca tak bardzo umiłował swoje stworzenie, że pozwala mu się samodzielnie dostrzec. Piękno, które otacza człowieka z każdej strony, przybliża człowieka do Pana, który chce go obdarzać wszelkimi łaskami. Dzięki temu wiara, która rodzi się w sercu człowieka, jest dla niego w pełni zrozumiała.

Piękno staje się więc aspektem, który pcha człowieka ku pogłębianiu pełnej i świadomej wiary. Dzięki obcowaniu z malarstwem, architekturą czy muzyką człowiek jest w stanie dojrzeć do głębi, jaka kryje się za każdym konkretnym dziełem rąk ludzkich. Ta istota kieruje myślami człowieka, który od teraz będzie pogłębiał swoją świadomość religijną. Wielkie dzieła sztuki chrześcijańskiej są żywym przykładem wpływu piękna na każdego, kto z nimi przebywa. Niezależnie, czy jest to obraz o tematyce biblijnej, czy wzniosła katedra – dzięki pięknu, jakie z niego wypływa, odbiorca zaczyna zachwycać się całym Bożym stworzeniem. Doprowadza więc do pogłębienia swojej wiary w sposób w pełni rozumny.

ZAKOŃCZENIE

Podczas Soboru Watykańskiego II do artystów zostały skierowane słowa:

Świat, w którym żyjemy potrzebuje piękna, aby nie pogrążyć się w rozpacz. Piękno podobnie jak prawda budzi radość w ludzkich sercach i jest cennym owocem, który trwa mimo upływu czasu, tworzy więź między pokoleniami i łączy je w jednomyślnym podziwie!¹³

Gdyby otaczająca nas rzeczywistość nie mogła przynieść człowiekowi piękna w swojej postaci, ten pogrążyłby się w całkowitym smutku. Dlatego rola artystów w życiu społeczeństwa jest tak istotna. Ludzie zapominają, że piękno istnieje ciągle dookoła nich w przyrodzie, architekturze oraz w drugim człowieku. Dzięki dziełom artystycznym człowiek może choć na chwilę przypomnieć sobie, że całe dzieło Stwórcy jest wskazaniem piękna, które jest w stanie podziwiać każdego dnia.

¹² BENEDYKT XVI. *Adhortacja apostołska Sacramentum caritatis o Eucharystii, źródle i szczycie życia i misji Kościoła* (22.02.2007) p. 35.

¹³ JAN PAWEŁ II. *List do artystów* p. 11. <<https://culture.pl/pl/artykul/jan-pawel-ii-list-do-artystow>> [dostęp: 13.08.2024].

Dodatkowo, kiedy odbiorca może otoczyć się dziełami rąk ludzkich, pozostaje w nim świadomość wspólnoty, która razem z nim podziwia całe stworzenie.

Ludzie wciąż z zachwytem przechadzają się po wielu kościołach, podziwiając otaczające ich piękno. Bogate gotyckie katedry w swoich murach wysłuchują prób interpretacji ukazywanych na ścianach scen z Pisma Świętego. Wielkie galerie sztuki cały czas są oblegane przez turystów chcących poznać i rozmyślać nad oglądanymi dziełami. Jest to tylko przykład tego, jak wiele osób ciągle pragnie przebywać w otoczeniu piękna oraz samodzielnie je analizować. Dzięki takiemu podejściu człowieka, który wciąż poszukuje, rodzą się chęci oraz możliwości do stałego pogłębiania wiary oraz relacji z Panem, który stworzył niebo i ziemię. Świadome podejście do wzruszenia, które wywołuje możliwość podziwiania piękna, jest w stanie uświadomić człowiekowi odpowiednie kroki, które musi podjąć na drodze swojej wiary. Uzdolnieni artyści, którzy wciąż zaskakują nas swoimi talentami, przyczyniają się do możliwości osobistego rozwoju w wierze każdego z odbiorców ich wspaniałych dzieł.

BIBLIOGRAFIA

- BENEDYKT XVI: *Adhortacja apostolska Sacramentum caritatis o Eucharystii, źródle i szczyście życia i misji Kościoła* (22.02.2007).
- BENEDYKT XVI: *Kontemplacja piękna dzieł sztuki drogą do Boga*. <<https://papiez.wiara.pl/doc/934657.Kontemplacja-piekna-dziel-sztuki-droga-do-Boga%20>> [dostęp: 13.08.2024].
- FRANCISZEK: *Adhortacja apostolska Evangelii gaudium o głoszeniu Ewangelii w dzisiejszym świecie* (24.11.2013).
- JAN PAWEŁ II: *Encyklika Fides et ratio o relacjach między wiarą a rozumem* (14.09.1998).
- JAN PAWEŁ II: *List do artystów*. <<https://culture.pl/pl/artykul/jan-pawel-ii-list-do-artistow>> [dostęp: 13.08.2024].
- KAUCHA K.: *Argument kaloniczny na wiarygodność chrześcijaństwa*. „Ethos” 2006 nr 73-74.
- KAWECKI W.: *Teologia piękna na przykładzie twórczości Caravaggia*. W: *Chrześcijańska kultura, myśl i edukacja*. Red. B. Bogolebska, M. Worosowicz. Łódź 2016.
- KAWECKI W.: *Teologia piękna. Poszukiwanie locus theologicus w kulturze współczesnej*. Poznań 2013.

Streszczenie: Świat, który nas otacza, można określić słowami: piękny, dobry oraz prawdziwy. Te trzy aspekty kształtują zachwyty człowieka nad wszystkim, co go otacza. Chrześcijaństwo przyjęło koncepcję piękna, którą zapoczątkował Arystoteles. Połączył on piękno z przyjemnością oraz dobrem. Nauczanie Kościoła bardzo dużo mówi o związku piękna artystycznego czy w ogólności piękna z Bogiem. Przykładem mogą być wypowiedzi papieża Benedykta XVI i papieża Franciszka. Jest prawdą duszpasterską, że sztuka, zwłaszcza sakralna, jest wspaniałym narzędziem ewangelizacyjnym, w tym również katechetycznym. Przez obcowanie ze sztuką człowiek otwiera się nie tylko na przeżycia estetyczne, ale

również religijne i głęboko intelektualne, co z kolei istotnie wpływa na kształtowanie dojrzałej osobowości ludzkiej. Jest pewne, że piękno mówi o Stwórcy. Mówi również o człowieku jako artyście oraz o człowieku jako odbiorcy w kontekście jego godności, talentu i powołania.

Słowa kluczowe: piękno, *via pulchritudinis*, sztuka, malarstwo religijne, droga wiary, artyzm.